ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς δώρημα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἰουλίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 26

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΙΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΟ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 185]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ἐὰν ἡ Τριανταφυλλιὰ εἶχεν εἴπῃ μόνον περὶ τῆς προσεχοῦς ἐνάρξεως τῆς ἥρας παρὰ τὸ ἕλος, ἡ Πετρίνα θὰ διέμενεν ὑπὸ τὴν ἐκίδρασιν τοῦ κινδύνου τούτου, ἀπειλητικωτάτου εἰς αὐτήν· ἀλλὰ τὰ ῥηθέντα περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Κλέφτιν καὶ τῶν μεταφράσεων τοῦ Μομπλὲ ἐπέφερον ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν ἐντύπωσιν ταύτην.

Ναί, ἦτο θελκτικὴ ἡ νῆσός της, καὶ ἦτο αὐτόχρημα καταστροφὴ τὸ νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ· ἀλλὰ οὐδόλως ἐγκαταλείπουσα αὐτήν, δὲν προσήγγιζε καὶ μάλιστα ἐφαίνετο ὅτι οὐδὲ ἤθελέ ποτε προσεγγίσῃ εἰς τὸν σκοπὸν ὃν τῇ εἶχεν ὁρίσῃ ἡ μήτηρ της καὶ αὐτὴ ὤφειλε νὰ ἐπιδιώξῃ. Ἐὰν δὲ ἤθελε τύχῃ εὐκαιρίαν τινὰ νὰ φανῇ χρήσιμος τῷ Κλέφτιν καὶ τῷ Μομπλέ, ἤθελεν οὕτω πως δημιουργήσῃ σχέσεις, αἵτινες ἤθελον ἴσως ὑπανοίξῃ αὐτῇ θύρας, δι' ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ διέλθῃ βραδύτερον, αὕτη δὲ ἦτο σκέψις ὀφείλουσα νὰ ὑπερνικήσῃ πάσας τὰς ἄλλας καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν λύπην διὰ τὴν ἀποστέρησιν τοῦ βασιλείου της· διότι δὲν εἶχεν ὑπομείνῃ τοὺς μόχθους καὶ τὰς δυστυχίας τοῦ ὀδυνηροῦ ταξειδίου της, μόνον ἵνα παίξῃ τὸ παιγνίδιον τοῦτο, εἰ καὶ λίαν τερπνόν, ἢ νὰ ἐρημώνῃ φωλεάς, ἁλιεύῃ ἰχθῦς, δρέπῃ ἄνθη, ἀκροᾶται τῆς ᾠδῆς τῶν πτηνῶν, παραθέτῃ γεύματα.

Τὴν Δευτέραν κατὰ τὰ συμπεφωνημένα διῆλθε πρὸ τῆς οἰκίας τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας κατὰ τὴν μεσημβρινὴν ἔξοδον, ἵνα ὑποβάλῃ ἑαυτὴν εἰς τὸν Μομπλέ, ἐὰν οὗτος εἶχε χρείαν αὐτῆς· ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιὰ ἐλθοῦσά τῃ εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ τὴν Δευτέραν δὲν ἤρχοντο ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀγγλίας, δὲν ὑπῆρχέ τι πρὸς μετάφρασιν τὴν πρωΐαν· ἴσως μεθαύριον.

Ἡ Πετρίνα ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐπανέλαβε τὴν ἐργασίαν της· ὀλίγα δὲ λεπτὰ μετὰ τὰς δύο ὥρας ὁ Κόπανος ἥρπασεν αὐτὴν διαβαίνουσαν·

«Γρήγορα 'ς τὸ γραφεῖον.

— Νὰ κάμω τί;

— Μήπως μ' ἐνδιαφέρει; μοῦ λέγουν νὰ σὲ στείλω 'ς τὸ γραφεῖον, πήγαινε.»

Δὲν ἠρώτησε περιπλέον, πρῶτον μὲν διότι ἦτο περιττὸν νὰ πολυπραγμονῇ ἐρωτῶσα τὸν Κόπανον, καὶ δεύτερον διότι ὑπώπτευε τί τὴν ἤθελον. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἐνόει καλῶς, διατί ἐὰν ὁ λόγος ἦτο νὰ συνεργασθῇ μετὰ τοῦ Μομπλὲ εἰς δύσκολόν τινα μετάφρασιν, διατί νὰ τὴν καλέσωσιν εἰς τὸ γραφεῖον, ἔνθα πάντες θὰ ἠδύναντο νὰ τὴν ἴδωσι καί, κατ' ἀκολουθίαν, νὰ μάθωσιν ὅτι ἐκεῖνος εἶχε χρείαν αὐτῆς.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀναβάθρου του ὁ Ταλουὲλ βλέπων τὴν Πετρίναν ἐρχομένην, ἐκάλεσεν αὐτήν.

«Ἔλα ἐδῶ.»

Ἀνέβη ζωηρῶς τὰς βαθμίδας τοῦ ἀναβάθρου.

«Σὺ μιλεῖς Ἀγγλικά; ἠρώτησεν· ἀποκρίσου χωρὶς νὰ εἰπῇς ψεύματα.

— Ἡ μητέρα μου ἦτο Ἀγγλίς.

— Καὶ Γαλλικά; δὲν ἔχεις προφοράν.

— Ὁ πατήρ μου ἦτο Γάλλος.

— Ὁμιλεῖς λοιπὸν καὶ τὰς δύο γλώσσας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καλά. Θὰ 'πᾷς 'ς τὸ Σαιμπιπώ, σὲ θέλει ὁ κύριος Βουλφράν.»

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο, ἔδειξεν ἐκπληξιν δυσαρεστήσασαν τὸν διευθυντήν.

«Εἶσαι ἠλιθία;»

Ἐν τῷ μεταξὺ συνῆλθε καὶ εὗρεν ἀπόκρισιν πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἐκπλήξεώς της.

«Δὲν εἰξεύρω ποῦ εἶνε τὸ Σαιμπιπώ.

— Θὰ σὲ ὁδηγήσουν ἐφ' ἁμάξης, ξέννοια σου καὶ δὲν θὰ χαθῇς.»

Καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀναβάθρου ἐκάλεσε·

«Πέτρο!»

Ἡ ἅμαξα τοῦ κ. Βουλφράν ἦν εἶχεν ἴδῃ ἱσταμένην ἐν τῇ σκιᾷ παραπλεύρως τῶν γραφείων, προσήγγισε·

«Νά το κορίτσι, εἶπεν ὁ Ταλουέλ, μπορεῖς νὰ τὴν πᾷς εἰς τὸν κύριον Βουλφράν καὶ γρήγορα, δὲν εἶν' ἔτσι;»

Ἤδη ἡ Πετρίνα εἶχε καταβῇ ἀπὸ τοῦ ἀναβάθρου καὶ ἔμελλε νὰ ἀναβῇ παρὰ τὸν Πέτρον, ἀλλ' αὐτὸς την

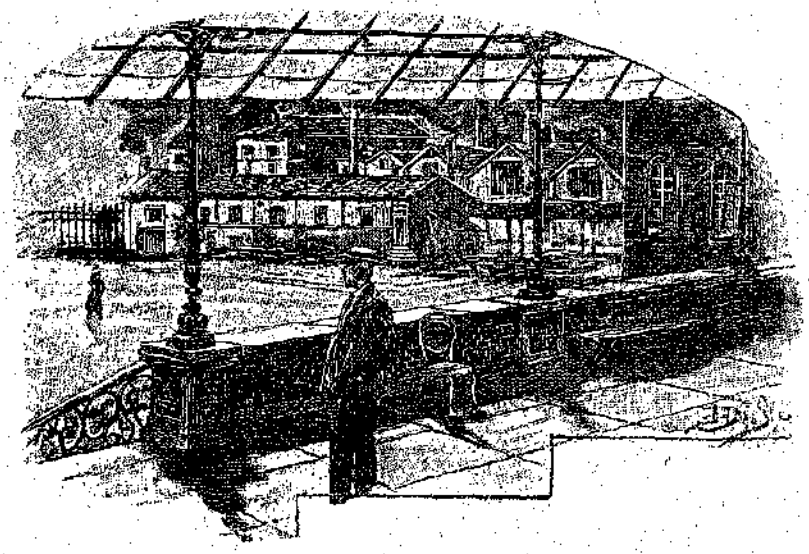

«Ὁ Ταλουὲλ βλέπων τὴν Πετρίναν ἐρχομένην ἐκάλεσεν αὐτήν» (Σελ. 201, στήλ. 6'.)

ἀνέστειλε διὰ κινήσεως τῆς χειρός.

«Ὄχι ἀπ' αὐτοῦ, εἶπεν, ἀπ' ὀπίσω.»

Ὄντως μικρὰ ἔδρα δι' ἕνα ἄνθρωπον ἦτο ὀπισθεν· ἡ Πετρίνα ἀνέβη εἰς αὐτὴν καὶ ἡ ἅμαξα ἀπῆλθε δρομαίως.

Ὅτε ἐξῆλθον τοῦ χωρίου, ὁ Πέτρος οὐδόλως ἐπιβραδύνων τὸν δρόμον τοῦ ἵππου του, ἐστράφη πρὸς τὴν Πετρίναν καί την ἠρώτησεν·

«Ἀληθινὰ ξέρεις Ἀγγλικά;»

— Μάλιστα.

— Εἶσαι τυχερή που θὰ εὐχαριστήσης τὸν κύριόν μας.»

Ἡ Πετρίνα ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ ἐρώτησιν·

— Πῶς;

— Ἐπειδὴ εἶνε μὲ κάτι μηχανικοὺς Ἄγγλους που ἦλθαν νὰ στήσουν μίαν μηχανὴν καὶ δὲν μπορεῖ νά τους δώσῃ νὰ καταλάβουν. Ἔφερε μαζί του τὸν κύριον Μομπλέ που μιλεῖ Ἀγγλικὰ ὅπως αὐτὸς λέγει· ἀλλὰ τὰ Ἀγγλικὰ τοῦ κυρίου Μομπλὲ δὲν εἶνε τὰ Ἀγγλικά των μηχανικῶν τόσον που φιλονικοῦν χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ὁ κύριος εἶνε μανιώδης· εἶνε νὰ σκάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλια. Τέλος πάντων ἐπειδὴ ὁ κύριος Μομπλὲ εἶδέ πως δέν τα κατάφερνε καὶ ἐλκίζοντας νά τον ἡσυχάσῃ τὸν κύριον, εἶπεν ὅτι εἶνε 'ς τῆς καννέτες ἕνα κορίτσι πού το λένε Χρυσούλα καὶ μιλεῖ Ἀγγλικὰ καὶ ὁ κύριος μ' ἔστειλε νά σε εὕρω.»

Ἐπ' ὀλίγον ἔγινε σιωπή. Ἔπειτα ἐκ νέου ἐστράφη πρὸς αὐτήν.

«Ξέρεις, ἂν μιλῇς τὰ Ἀγγλικὰ 'σὰν τὸν κύριον Μομπλέ, μὰ τὸ καλό πού σου θέλω νὰ καταιδῇς ἀπὸ τώρα, 'ς τὴ στιγμή.

Καὶ διὰ τρόπου σκωπτικοῦ προσέθηκε·

«Νὰ σταματήσω;

— Εἰμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς.

— Ἐγώ 'ς το εἶπα γιὰ τὸ καλό σου.

— Σ' εὐχαριστῶ.»

Ἀλλὰ καίτοι ἡ ἀπόκρισις αὐτῆς ἦτο σταθερά, ἠσθάνετο ὅμως ἀγωνίαν τινὰ καταθλίβουσαν αὐτήν· διότι ναὶ μὲν ἦτο βεβαία περὶ τῶν Ἀγγλικῶν της, ἀλλ' ἠγνόει ὁποῖα ἦσαν τά των μηχανικῶν, ἅτινα δὲν ἦσαν τὰ τοῦ κυρίου Μομπλέ, ὡς ἔλεγεν ὁ Πέτρος σκωπτικῶς· ἔπειτα δὲ ἐγίνωσκεν ὅτι πᾶν ἐπιτήδευμα ἔχει τὴν διάλεκτόν του ἡ τοὐλάχιστον τοὺς τεχνικοὺς ὅρους, αὐτὴ δὲ οὐδέποτε εἶχε λαλήσῃ τὴν διάλεκτον τῶν μηχανικῶν. Ἂν τυχὸν δὲν νοήσῃ καλῶς; ἂν φανῇ διστάζουσα καὶ ὀργισθῇ ὁ κύριος Βουλφρὰν ἐναντίον της, ὡς καὶ κατὰ τοῦ Μομπλέ;

Ἤδη προσήγγιζον εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ χωρίου Σαιμπιπώ, ὧν διεκρίνοντο αἱ ὑψηλαὶ καπνοδόχαι καπνίζουσαι ὑπεράνω τῶν κορυφῶν τῶν αἰγείρων. Ἡ Πετρίνα ἐγίνωσκεν ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἦσαν νηματουργεῖα καὶ ὑφαντήρια ὡς καὶ ἐν Μαρωκούρ, καὶ ὅτι πρὸς τούτοις κατεσκευάζοντο σχοινία καὶ θώμιγγες, ὅ ἐστι σπάγοι· ἀλλ' εἴτ' ἐγίνωσκε τοῦτο εἴτε μή, δὲν διελευκαίνετο τὸ τί ἔμελλε νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ εἴπῃ.

Ὅτε δὲ ἠδυνήθη κατὰ τὴν στροφὴν τῆς ὁδοῦ νὰ συμπεριλάβῃ δι' ἑνὸς βλέμματος τὸ σύνολον τῶν ἀνὰ τὸν λειμῶνα διεσπαρμένων οἰκοδομημάτων, τῇ ἐφάνη ὅτι δὲν ἦσαν μὲν σπουδαῖα ὡς τὰ ἐν Μαρωκούρ, ἀλλ' ἦσαν ὅμως ἄξια λόγου.

Καὶ ἤδη ἡ ἅμαξα διήρχετο τὴν κιγκλιδωτὴν πύλην τῆς εἰσόδου καὶ πάραυτα σχεδὸν ἔστη πρὸ τῶν γραφείων.

«Ἔλα μαζί μου» εἶπεν ὁ Πέτρος.

Τὴν ὡδήγησε δὲ εἰς δωμάτιον, ἐν ᾧ ἦτο ὁ κύριος Βουλφράν, ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὸν διευθυντὴν τοῦ Σαιμπιπὼ καὶ συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ.

«Ἐδῶ εἶνε τὸ κορίτσι, εἶπεν ὁ Πέτρος ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸν πῖλόν του.

— Καλά, πήγαινε.»

Ὁ κύριος Βουλφρὰν δὲν ἀπετάθη πρὸς τὴν Πετρίναν, ἀλλ' ἔνευσε πρὸς τὸν διευθυντὴν νὰ κύψῃ πρὸς αὐτὸν καί τῳ ἐλάλησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ὁ διευθυντὴς ἀπεκρίθη ὡσαύτως· ἀλλ' ἡ Πετρίνα ἦτο ὀξύκοος καὶ ἐνόησε μᾶλλον ἢ ἤκουσεν ὅτι ὁ κύριος Βουλφρὰν ἠρώτα περὶ αὐτῆς τί ἦτο καὶ ὅτι ὁ διευθυντὴς ἀπεκρίνετο· «Κοράσιον δώδεκα ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ δὲν φαίνεται καθόλου ἠλίθιον.

«Πλησίασε, παιδί μου» εἶπεν ὁ κύριος Βουλφρὰν μετὰ τόνου φωνῆς ἣν εἶχεν ἤδη ἀκούσῃ ὅτε οὗτος εἶχε λαλήσῃ πρὸς τὴν Τριανταφυλλιὰν καὶ κατ' οὐδὲν ὡμοίαζε πρὸς τὸν τόνον διὰ τοῦ ὁποίου ὡμίλει πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους του.

Ἐκ τούτου ἀνεθάρρησε καὶ κατώρθωσε νὰ ἀντισταθῇ πρὸς τὴν ταράττουσαν αὐτὴν συγκίνησιν.

«Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βουλφράν·

— Χρυσούλα.

— Τί εἶνε οἱ γονεῖς σου;

— Δὲν ἔχω.

— Ἀπὸ πόσου χρόνου ἐργάζεσαι πλησίον μου;

— Ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων.

— Πόθεν εἶσαι;

— Ἔρχομαι ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

— Ὁμιλεῖς Ἀγγλικά;

— Ἡ μήτηρ μου ἦτο Ἀγγλίς.

— Τότε εἰξεύρεις τὰ ἀγγλικά;

— Ὁμιλῶ τὰ Ἀγγλικὰ τῆς καθημερινῆς ὁμιλίας καί τα καταλαμβάνω, ἀλλά . . .

— Δὲν ἔχει ἀλλά, τὰ ξεύρεις ἢ δέν τα ξεύρεις;

— Δὲν εἰξεύρω τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν λέξεις ἀγνώστους εἰς ἐμέ.

— Βλέπεις ὅτι αὐτό που λέγει ἡ μικρα δὲν εἶνε ἀνοησία, εἶπεν ὁ κύριος Βουλφρὰν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν διευθυντήν του.

— Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχει καθ' ὅλου ἐξωτερικὸν ἠλίθιον.

— Τότε ἴσως θὰ βγάλωμεν κάτι πολύ.

Ἠγέρθη καὶ στηριζόμενος ἐπὶ ῥάβδου ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ διευθυντοῦ.

«Ἀκολούθει μας, παιδί μου.»

Συνήθως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πετρίνας ἐγίνωσκον νὰ βλέπωσι καὶ νὰ συγκρατῶσιν ὅ τι συνήντων· ἀλλά, κατὰ τὴν διάβασίν της, ἀκολουθοῦσα τὸν κύριον Βουλφρὰν δὲν ἔβλεπεν ἔξω, ἔβλεπεν ἐν τῷ ἑαυτῆς· τί ἄραγε ἔμελλε νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς συνδιαλέξεως αὐτῆς μετὰ τῶν Ἄγγλων μηχανικῶν;

Ὅτε ἦλθον ἔμπροσθεν μεγάλου οἰκοδομήματος νέου ἐκ πλίνθων λευκῶν κυανῶν ἐστιλβωμένων, διέκρινε τὸν Μομπλὲ περιπατοῦντα ἄνω καὶ κάτω ἐν ἀθυμίᾳ καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀπέβλεπε πρὸς αὐτὴν μετὰ κακίας.

Εἰσελθόντες ἀνῆλθον εἰς τὴν πρώτην ὀροφὴν ἔνθα ἐν τῷ μέσῳ αἰθούσης ἐπρυχώρου ἔκειντο ἐπὶ τοῦ σανιδώματος μεγάλα κιβώτια ἐκ λευκοῦ ξύλου, μετὰ πολυχρόων ἐπιγραφῶν καὶ τῶν ὀνομάτων MATTER καὶ PLATTE, MANCHESTER ἐπαναλαμβανομένων πανταχοῦ. Ἐπί τινος τῶν κιβωτίων τούτων ἐκάθηντο οἱ Ἄγγλοι μηχανικοὶ καὶ ἡ Πετρίνα παρετήρησεν ὅτι ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ τοὐλάχιστον ἐφαίνοντο ἄνθρωποι εὐγενεῖς. Ἐφόρουν ἐνδύματα ἐξ ἐριούχου, καρφιὰ ἀργυρᾶν ἐπὶ τοῦ λαιμοδέτου, ἐκ τούτου δὲ ἤλπισεν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ τους νοήσῃ καλλίτερον ἢ ἐὰν ἦσαν ἄνθρωποι χωρικοί. Προσελθόντος τοῦ κυρίου Βουλφρὰν ἠγέρθησαν, οὗτος δὲ στρεφόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν εἶπε·

«Εἰπέ τους ὅτι ὁμιλεῖς Ἀγγλικὰ καὶ ὅτι δύνανται νὰ ἐξηγηθοῦν μαζί σου.»

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΗΣ

ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 196)

Ἡμέραν τινὰ μεγαλοπρεπὲς ὄχημα ἐστάθη πρὸ τοῦ μικροῦ ἀνθοπωλείου της, ἐξ αὐτοῦ δὲ κατέβη ὁ κόμης Ῥοδόλφος ὅστις ἐφαίνετο πολὺ συγκεκινημένος.

— Γρήγορα! γρήγορα! εἶπεν εἰς τὴν ἀνθοπώλιδα, λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρός, ἀνέβα.

Καὶ ἔνευσε πρὸς αὐτὴν νὰ ἀναβῇ.

— Ποῦ θά με πᾶτε;

— Θά το μάθῃς μετ' ὀλίγον.

— Περιμείνατε νὰ φορέσω τὸ καλό μου φόρεμα.

— Στιγμὴ δὲν περιμένω.

— Καὶ τὸ κατάστημά μου, καὶ τὰ ἄνθη μου;

— Μή σε μέλη· ἀνέβα γρήγορα 'ς τὴν ἅμαξαν.

Ἡ Ῥοζέτα ὑπήκουσεν· ὁ κόμης Ῥοδόλφος ἐκάθησε πλησίον της. Παρευθὺς καὶ χωρὶς νὰ προσμένῃ διαταγὴν ὁ ἡνίοχος ἐμάστιξε τοὺς ἵππους, οὗτοι δὲ ἀπῆλθον καλπάζοντες.

Τὸ ὄχημα διῆλθε κατὰ πρῶτον ὅλην τὴν πόλιν, ἔπειτα ἐστράφη εἰς τὴν ἐξοχήν· Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν οἱ ἵπποι ἐξηκολούθουν τὸν καλπασμόν των, ὁ δὲ γηραιὸς κόμης οὐδεμίαν ἐξήγησιν ἔδωκεν εἰς τὴν Ῥοζέταν.

— Θά το μάθῃς ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶμε ὀλίγο, ἀπήντα εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τῆς νεάνιδος.

Ἀόριστος ἀνησυχία κατέλαβε τὴν Ῥοζέταν· δὲν ἐφοβεῖτο· ἐγνώριζε καλὰ τὸν κόμητα· ἀλλ' ἠσθάνετο, ἀλλ' ἐμάντευεν ἐπὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετ' ὀλίγον, ἔμελλε ν' ἀποφασισθῇ τὸ μέλλον της· ἀπεριγράπτος δὲ ἦτο ἡ συγκίνησίς της ὅτε τὸ ὄχημα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν μεγαλοπρεποῦς μεγάρου, τοῦ ὁποίου τοὺς πύργους μακρόθεν διέκρινεν ὑψουμένους ὑπεράνω τῆς πεδιάδος.

Ὁ κόμης ἐπήδησε κατεσπευσμένως ἐκ τῆς ἁμάξης, κατεβίβασε καὶ τὴν Ῥοζέταν, λαβὼν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν ὡδήγησε διὰ μεγαλοπρεποῦς μαρμαρίνης κλίμακος κεκοσμημένης δι' εἰκόνων· ἔπειτά την ἔφερεν εἰς εὐρὺ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον τὸ φῶς εἰσήρχετο ἐξασθενούμενον ὑπὸ τῶν βαρέων παραπετασμάτων τῶν παραθύρων.

Καθ' ἣν στιγμὴν διεσκέλιζον τὸ κατώφλιον, μία κυρία, ἥτις ἐκάθητο εἰς ὡραῖον κάθισμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἀνωρθώθη ὁρμητικῶς, ὥρμησε πρὸς τὴν κόρην, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός, τὴν ἔφερε πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ ἀφ' οὗ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς της τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα της,

— Αὐτὴ εἶνε! ἀνέκραξεν, αὐτὴ εἶνε! δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἀποδείξεις· ἡ ὁμοιότης μοῦ ἀρκεῖ· εἶνε καταπληκτική· εἶνε ὁ ἴδιος ὁ πατήρ της· ὁμοιάζει ἀπαράλλακτα μὲ τὸν υἱόν μου.

Καὶ πρὶν ἡ νεᾶνις προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ, τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὴν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων.

— Φραντσέσκα! ἀγαπητή μου Φραντσέσκα! ἔλεγε.

— Δείξατε εἰς τὴν πριγκίπισσαν τὸ ἅμισυ δουκᾶτον που ἔχετε κρεμασμένον εἰς τὸν λαιμόν σας, εἶπεν ὁ κόμης Ῥοδόλφος.

Ἡ Ῥοζέτα ὑπήκουσε.

Ζωηρῶς ἡ κυρία ἐξέβαλεν ἥμισυ δουκᾶτον, τὸ ὁποῖον ὁμοίως εἶχεν ἀνηρτημένον εἰς τὸν ἰδικόν της λαιμὸν καὶ προσήρμοσεν αὐτὸ εἰς τὸ τῆς ἀνθοπώλιδος.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐφύλαττα! ὄχι διότι ἤλπιζα νὰ ἐκανεύρω τὸ παιδί μου, τὴν ἐλπίδα αὐτὴν εἶχα χάσῃ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὡς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγγέλου τὸν ὁποῖον εἴχαμεν χάσῃ.

— Ἔχει καὶ τὸ τριαντάφυλλον, εἶπεν ὁ κόμης.

Ὑπακούσασα δὲ εἰς τὸ νεῦμα τοῦ γέροντος ἀνεσήκωσε τὴν χειρίδα της καὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἐπὶ τοῦ βραχίονος κεχαραγμένον ἄνθος.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε. Τὸ σημεῖον αὐτό, κόρη μου, τὸ ἐχάραξεν ὁ ἴδιος ὁ πατήρ σου τὴν στιγμὴν ὅπου ἐγεννήθης, καὶ τὸ δουκᾶτον τὸ ἐκρέμασεν ὁ ἴδιος πάλιν εἰς τὸν λαιμόν σου, καὶ ὅταν ὁ πύργος μας ἐπολιορκήθη καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κυριευθῇ, σὲ ἔδωκεν εἰς τὴν τροφόν σου διὰ νὰ σε σώσῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Τί ἔγινεν ἡ γυναῖκα ἐκείνη; τί ἔγινες καὶ σὺ κατόπιν ἀπὸ τὰ συμβάντα ἐκεῖνα, καὶ πῶς συμβαίνει νὰ σε ἐπανεύρω τόσον μακρὰν ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν καὶ ἀπὸ τὸ παλάτιον Μοντεβέρδι, ὅπου ἐγεννήθης;

Τί εἶχε γίνῃ ἡ Ῥοζέτα, ἡ κάλλιον εἰπεῖν ἡ Φραντσέκα, ἠδύνατο ἡ κόρη νὰ διηγηθῇ πρὸς τὴν πριγκίπισσαν τοῦ Μοντεβέρδι· ἀλλὰ τί ἀπέγινεν ἡ τροφός, καὶ διατί αὐτὴ εὑρίσκετο εἰς Βερόναν, τὸ ἠγνόει ἐντελῶς.

Θά το εἴπωμεν δι' ὀλίγων εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Ἐν ᾧ οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ Μοντεβέρδι ἀπώθουν τοὺς ἐχθροὺς οἵτινες εἶχον πυρπολήσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ παλατίου, ἡ Μαρίνα, ἡ τροφὸς τῆς μικρᾶς Φραντσέσκας ἐξήρχετο κρυφίως ἐκ τινος μικρᾶς θύρας τοῦ μεγάρου μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου της. Καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου, φανταζομένη ὅτι δὲν ἦτο ἀσφαλὴς ἐν Ρώμῃ, μέχρις ὅτου τὴν προσκαλέσῃ ὁ πρίγκηψ, ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κυρίου της. Μὴ τολμῶσα νὰ ταξειδεύσῃ μόνη, προσῆλθεν εἰς ὅμιλον Ἀθιγγάνων νομάδων, οἵτινές την ἐδέχθησαν προθύμως καθόσον μάλιστα τὸ βαλάντιόν της ἦτο πλῆρες. Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξευτελισθῇ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ὁποίων ἔζη. Τὰ χρήματά της εἶχον ἐξαντληθῇ, ἔπεσε δὲ καὶ ἀσθενής.

Οἱ Ἀθίγγανοι δὲν εἶχον διόλου διάθεσιν νὰ την κρατήσωσι μαζί των, τώρα ὅτε δὲν εἶχε πλέον χρήματα ἔγινεν εἰς αὐτοὺς βάρος καὶ ἐμπόδιον· τὴν ἐγκατέλιπον λοιπὸν εἰς τὸν δρόμον. Εὑρίσκετο τότε πλησίον της Βερόνης. Μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἡ Μαρίνα ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν. Ἦτο νὺξ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν. Ἐζήτησεν ἓν μοναστήριον τὸ ὁποῖον, ὡς ἔλεγον, ἔδιδεν ἄσυλον εἰς τοὺς ξένους. Καίτοι μόλις ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ, περιεπλανήθη ὥρας πολλὰς χωρὶς νὰ εὕρῃ κανένα ὅστις νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν πληροφορίαν τινά. Τέλος μὴ ἀντέχουσα πλέον, καὶ μὴ θέλουσα νὰ πέσῃ ἀναίσθητος εἰς τὸν δρόμον μετὰ τοῦ βρέφους, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ νά το πληγώσῃ ἴσως, ἀπέθηκε τὸ κοράσιον εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πρώτης ἐκκλησίας τὴν ὁποίαν συνήντησεν, ἐμπιστευθεῖσα αὐτὸ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ἕως οὗ εὕρῃ ἓν ἄσυλον, ἔπειτα δὲ ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεύνας της. Ὅτε ἐπὶ τέλους εὗρε τὸ ζητούμενον μοναστήριον εὑρίσκετο εἰς τοιαύτην ἀδυναμίαν, ὥστε ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς ὑποδεχθείσης αὐτὴν καλογραίας. Ταχέως μετενέχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ μοναστηρίου, ἀλλὰ μετά τινας ἡμέρας, παρὰ τὰς περιποιήσεις, αἵτινες τῇ ἐπεδαψιλεύθησαν, ἐξέπνευσε χωρὶς νὰ συνέλθῃ.

Τὴν Φραντσέσκαν εἶχεν εὕρῃ εἰς τὸν πυλῶνα τῆς ἐκκλησίας ἡ ἀνθοπωλὶς Ζανέτα.

. . . . . .

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς σκηνῆς, τὴν ὁποίαν διηγήθημεν, ἡ πριγκήπισσα τοῦ Μοντεβέρδι ἐγκατεστάθη εἰς μέγαρον κείμενον πλησίον τῆς Βερόνης, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀγοράσῃ πρὸ ὀλίγου. Ἐν συνδιαλέξει πρὸς τὸν κόμητα Ῥοδόλφον, τὸν ὁποῖον τότε ἐγνώρισεν, ἔμαθε τὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς ἀνθοπώλιδος. Παρακινηθεῖσα δὲ ὑπὸ ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐθεώρει ὡς παραφροσύνην, παρεκάλεσε τὸν κόμητα νὰ φέρῃ πρὸς αὐτὴν τὴν νεαρὰν κόρην.

Ἡ πρόρρησις τῆς γραίας Ζανέτας ἐξεπληρώθη. Ἡ Ῥοζέτα ἐπανεῦρε τὴν οἰκογένειάν της.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ

ΣΧΙΣΜΕΝΑ ΔΙΚΤΥΑ

Πρωΐαν τινὰ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου ὁ Κωνσταντῖς Γλυκᾶς ἐπιδιώρθωνε τὰ χαλασμένα δίκτυα τοῦ κυρίου του, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε καὶ ἡ ἁλιευτικὴ λέμβος, ἡ ὁποία ἦτο τραβηγμένη ἐπὶ τῆς παραλίας· ἀλλ' αὐτός, ὁ εὐθυμότερος ὅλων τῶν ἐφήβων τοῦ χωρίου, οὔτε ἐτραγουδοῦσεν οὔτε ἐσφύριζεν, ὡς ἔπραττε συνήθως ἐν ᾧ εἰργάζετο.

Νὰ τραγουδῇ ἢ νὰ σφυρίζῃ ὡς συνήθως; Ὤ, ὁ Κωνσταντῖς ἀρκετὴν προσπάθειαν κατέβαλλεν εἰς τὸ νὰ σφίγγῃ τὰ χείλη του καὶ συσπᾷ τὰς ὀφρῦς του, ὅπως ἀναγκάσῃ τὸν ἑαυτόν του νὰ μὴ ἐκραγῇ εἰς λυγμούς. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ κλαύσῃ. Θὰ ἦτο πολὺ ἀνόητον, δι' ἕνα νέον τῆς ἡλικίας του, ἕνα νέον δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἡ φιλοτιμία τοῦ Κωνσταντῆ δέν τῳ ἐπέτρεπε νὰ φανῇ γελοῖος εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὰς Ἀθηναίας, οἵτινες ἦλθον ἐκεῖ διὰ τὰ λουτρὰ καὶ περιεφέροντο καθ' ὁμίλους πλησίον τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Ὁ Κωνσταντῆς ἦτο σκυθρωπὸς ὄχι διότι ἡ ἐργασία ἦτο βιαστική. Αὐτὸς οὐδέποτε ἐβαρύνθη τὴν ἐργασίαν, τοὐναντίον ἦτο πολὺ φιλόπονος, ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν νὰ κερδίζῃ μὲ τὸν κόπον του τὸν ἄρτον του, καὶ νὰ διατρέφῃ τὴν μητέρα του, ἥτις ἦτο χήρα ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ εἶνε δυσηρεστημένος κατὰ τῆς ἀνάγκης, ἡ ὁποία τον ἐκράτει ἐκεῖ, ἐν ᾧ ἀλλοῦ ἦτο τόσον χρήσιμος ἡ παρουσία του ; Ἐπειδὴ τὰ δίκτυα ἔπρεπε νὰ ἑτοιμασθοῦν κατεσπευσμένως διὰ τὴν νύκτα, διὰ τοῦτο ὁ πλοίαρχος δὲν τῷ ἔδωκεν ἄδειαν ὀλίγων ὡρῶν. Ὁ Κωνσταντῆς ἦτο καὶ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του δυσηρεστημένος, διότι δὲν ἐπέμεινε διὰ τὴν ἄδειαν, καὶ δὲν τῷ ἐφανέρωσε διὰ ποῖον σπουδαῖον λόγον ἐζήτει αὐτήν. Ἀλλὰ πῶς νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν πλοίαρχον, ὁστις θυμώνει τόσον εὐκολα καὶ δὲν ἀκούει λόγια ; Ἐν τούτοις ὁ Λουδῆς, ὁ πλοίαρχος, δὲν ἦτο κακός, καὶ ἂν εἴξευρε τί εἶχε συμβῆ ;... Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῆς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν ὀργήν του, καὶ ἡ δυσαρέσκεια ἡ ὁποία τον κατεῖχεν ἦτο δυσαρέσκεια ἰδίως κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὅταν τις εἶνε λυπημένος, αἰσθάνεται ἀνακούφισιν, νομίζεις, νὰ φανῇ τραχὺς πρὸς τοὺς ἄλλους· ὁμοιάζει πρὸς χύτραν κλεισμένην καὶ βράζουσαν τῆς ὁποίας ἀφαιρεῖται διὰ μιᾶς τὸ κάλυμμα.

Ὁ Κωνσταντῆς λοιπόν, ἀπήντησε σκαιῶς εἰς τὸν εἰλικρινῆ καὶ φιλόφρονα χαιρετισμόν, τὸν ὁποῖον ἀπηύθυναν πρὸς αὐτὸν δύο μαθηταί, οἵτινες διέτριψαν εἰς τὸ χωρίον ὅλον το θέρος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Ἐγνώριζον τὸν Κωνσταντῆν διότι πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μηνός, ὅτε μετὰ τὰς ἐξετάσεις των ἦλθον ἐκεῖ, ἠγόρασαν παρ' αὐτοῦ ἓν μικροσκοπικὸν καράβι, τὸ ὁποῖον οὗτος ἐφιλοτέχνησε μὲ ὅλην τὴν τέχνην του· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν, ὅταν οἱ δύο μαθηταὶ ἐπλησίασαν εἰς αὐτὸν καί τον ἐχαιρέτισαν ὁ Κωνσταντῆς ἀπήντησε μὲ τραχὺν τρόπον : «Νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχον».

Οἱ δύο μαθηταὶ ἀντὶ νὰ θυμώσουν διὰ τὴν βαναυσότητα ἐκείνην ἤρχισαν νὰ γελοῦν. Ἦσαν καλὰ παιδία καὶ εἴξευραν ὅτι χωρὶς σοβαράν τινα αἰτίαν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔλθουν τραχεῖς λόγοι εἰς τὸ στόμα τοῦ Κωνσταντῆ.

— Φαίνεται ὅτι στενοχωρεῖσαι διότι διορθώνεις τὰ δίκτυα, τῷ λέγει ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἀλκιβιάδης· θέλεις νὰ σε βοηθήσωμεν ;

— Δὲν εἶνε ὥρα γιὰ ἀστεῖα. Καὶ ποῦ ξέρετε σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι νὰ διορθώσετε δίκτυα ; Σεῖς μονάχα ξέρετε νὰ ἄρχεσθε κάθε καλοκαῖρι ἐδῶ, νὰ κάνετε ν' ἀκριβαίνουν τὰ πράγματα γιὰ νὰ ψοφοῦμεν ἡμεῖς οἱ κακόμοιροι 'ς τὴ δουλειά. Ἀφῆστε ἥσυχα τὰ δίκτυά μου.

— Τρόπος δὰ καὶ αὐτός ! ἀπήντησεν ὁ Ἀλκιβιάδης. Ἡ ἀλήθεια εἶνέ πως δὲν εἶνε διόλου εὐγενής .. Ξεύρεις, Κωνσταντῆ, δὲν εἶσαι διόλου εὐγενής.. ἀλλά σε βεβαιῶ ὅτι πραγματικῶς εἰμποροῦμεν νὰ σε βοηθήσωμεν. Ἐμάθαμεν νὰ πλέκωμεν, ἐκάμαμεν μίαν πλεκτὴν κούνιαν καὶ ἄλλα πλεκτὰ πράγματα. Δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῇς. Οἱ τρεῖς μας θὰ την κάμωμε γληγορώτερα τὴν δουλειά.

Καὶ πράγματι οἱ δύο Ἀθηναῖοι ἤρχισαν τὸ ἔργον.

— Αἴ ; τώρα, εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, δὲν ἔχεις λόγον νὰ εἶσαι πλέον σκυθρωπός.

— Ἄχ ! εἶπεν ὁ Κωνσταντῆς μετὰ συγκινήσεως, γιὰ τὰ δίκτυα θαρρεῖτε πως εἶμαι λυπημένος ;

Καὶ μὲ τὴν χειρίδα τοῦ ἐκ καραβοπάνου ἐπενδύτου του ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔρρεον δύο δάκρυα.

— Καὶ τί εἶνε τὸ ἄλλο ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν εἰμπορεῖ νὰ διορθωθῇ καὶ αὐτό ;

— Δὲν μπορεῖτε ! εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ Κωνσταντῆς.

— Μὰ πές μας τό' ποιὸς ξεύρει ;

Ὁ Κωνσταντῆς πνιγόμενος ὑπὸ λυγμῶν διηγήθη τέλος τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθέστα αὐτὸν τόσον περίλυπον. Τὸ πρωΐ, ὅταν ἐπέστρεψε μὲ τὸ ἁλιευτικὸν ἀκάτιον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἰκίσκον του, εὗρε τὴν μητέρα του εἰς φρικώδη κατάστασιν· ἔπεσεν ἀπὸ ὑψηλὰ καὶ ἦτο ἐξηπλωμένη χάμου μὲ σπασμένο τὸ ἕνα πόδι. Ὁ Κωνσταντῆς ἤθελε νὰ ὑπάγῃ νὰ μηνύσῃ τῆς θείας του ἡ ὁποία κατῴκει εἰς τὸ παρακείμενον χωρίον, νὰ ἔλθῃ νὰ περιποιηθῇ τὴν μητέρα του, καὶ συγχρόνως νὰ καλέσῃ ἕνα πρακτικὸν χειροῦργον, ὅστις ἦτο ὀνομαστὸς εἰς τὰ πέριξ χωρία· ἀλλ' ὁ πλοίαρχός του δὲν τῷ ἀφῆκε νὰ ἐξηγήσῃ διατί ἐζήτει τὴν ἄδειαν.

— Πρακτικὸν ἰατρόν· εἶπε μὲ περιφρόνησιν ὁ Ἀλκιβιάδης. Περίμεινε καὶ θὰ σου ἀποδείξωμεν ὅτι κάτι εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύῃ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔρχονται κάποτε ἐδῶ τὸ καλοκαίρι.

Μεταχειρισθεὶς δὲ τὰς χεῖράς του ὡς σάλπιγγα ἐφώναξε δὶς τὸ ὄνομα «Ἀγλαΐα» πρὸς τὸ μέρος τῆς παραλίας ὅπου νεάνιδές τινες ἔπαιζον ἐν ἀγγλικὸν παιγνίδιον. Κόρη δωδεκαέτις περίπου ἔτρεξεν, ἤκουσε μὲ προσοχὴν τί της εἶπε χαμηλοφώνως καὶ ἀπεκρίθη:

— Χωρὶς ἄλλο, σοῦ το ὑπόσχομαι· θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἕξ μὲ τὸ ἁμάξι. Ἔλα μαζί μας διὰ νὰ τον πᾶμε ἀμέσως εἰς τὴν δυστυχισμένη τὴν πτωχή. Ἀλλὰ μὲ ποιὸν ὁμιλεῖς ἐκεῖ; Αὐτὸς εἶνε ὁ υἱὸς τῆς κυρὰ Γιαννούλας, τῆς πλύστρας μας· τὸν γνωρίζω. Θά μας φέρῃ ἡ μητέρα σου αὔριο τὰ ἀσπρόρρουχα ; ἠρώτησε τὸν Κωνσταντῆν.

Ἀλλ' ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ δυστυχισμένη πτωχὴ ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ Κωνσταντῆ, ἡ λύπη της ἦτο μεγάλη. Προσεπάθησεν ἐν τούτοις νὰ παρηγορήσῃ τὸν νεαρὸν ψαρᾶν.

— Θὰ γιάνῃ ἡ μητέρα σου, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ὁ πατέρας εἶνε ἀπὸ τοὺς πρώτους ἰατροὺς τῶν Ἀθηνῶν. Ἔχει κάμῃ ἐγχειρίσεις εἰς τοὺς πλέον ἐπισήμους ἀνθρώπους. Μὴν ἀνησυχῇς, καὶ ἂν θέλῃς νὰ μηνύσῃς τῆς θείας σου νὰ ἔλθῃ, ἔχομε τ' ἁμαξάκι μας 'ς τὸ σπίτι.

. . . . . .

Μετά τινας μῆνας ἡ μήτηρ τοῦ Κωνσταντῆ ἀνέλαβεν ἐντελῶς, ἐλαφρὰ δὲ χηλότης τῆς ἔμεινε μόνον ἐκ τοῦ δυστυχήματός της· ἐπειδὴ δὲ ὁ Κωνσταντῆς κερδίζει περισσότερα, δὲν εἶνε ἠναγκασμένη νὰ κοπιάζῃ παρὰ πολύ. Τώρα δὲν ἀπαντᾷ πλέον τραχέως εἰς τοὺς ξένους, οἵτινες ἔρχονται τὸ θέρος εἰς τὸ χωρίον των, διότι ἐνθυμεῖται μὲ εὐγνωμοσύνην τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα τον ἐβοήθησαν νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὰ σχισμένα του δίκτυα.

Ὑπατία Φιλανθρωπινοῦ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τριαντάφυλλο σγουρό,
Χαϊδεμένο λουλουδάκι,
πόσο πόσο λαχταρῶ
νά σου πάρω ἕνα φιλάκι.

Μὰ ἡ κυρὰ τριανταφυλλιὰ
Ἔχει ἀγκάθια κι' ἀγκυλώνει
κι' ὁποιος κλέφτει τὰ φιλιὰ
ἀκριβὰ τῆς τὰ πληρώνει.

Δι' αὐτὸ μὴ φοβηθῆς,
Σὰν καλὸ παιδὶ ὁποῦμαι,
ὅταν βλέπω πῶς ἀνθεῖς
σ' ἀγαπῶ καὶ εὐχαριστοῦμαι,

Γιατί ἔχεις μιὰ πνοὴ
ποῦ τὲς γειτονιὲς μυρώνει,
κ' ἔχεις βράδυ καὶ πρωὶ
γιὰ τραγουδιστὴ ἐν' ἀηδόνι.

Γ. Μ. Βιζυηνος
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1

Φτωχό που δὲν μπορεῖς νὰ βοηθήσῃς
λυπήσου κἂν καὶ μή τον ὀνειδίσῃς.

2

Ποτέ, ἂν οἱ γονεῖς σε κράζουν,
ἀπρόθυμος μὴν εὑρεθῆς·
καὶ κάμνε ὅ,τι σε προσπιάζουν
μετὰ χαρᾶς καὶ παρευθύς.

Γ. Μ. Βιζυηνος
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Λυπητερά, λυπητερὰ ἀκούεται τὸ ὄργανον νὰ παίζῃ εἰς τὸν δρόμον. Τόσον μελαγχολικὸ εἶνε τὸ τραγοῦδι του ἔρχονται δάκρυα εἰς τὰ μάτια.

Εἶνε ὁ ξένος που περνᾷ ὅλους τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὸ ὄργανόν του κρεμασμένον ἐμπρός του μὲ πέτσινα λωριὰ ἀπὸ τὸν λαιμόν του. Φαίνεται πολὺ δυστυχισμένος· τὸ πανταλόνι του εἶνε ἐμβαλωμένο ἕως τὸ ἕνα γόνατο· τὸ ἕνα χέρι του τ' ἀκουμβᾷ εἰς τὸ ὄργανον, μὲ τ' ἄλλο στρέφει τὴν λαβὴν καὶ τρέχει ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ εἰς τοὺς δρόμους διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του.

Ἀφ' οὗ παίξῃ ἕνα σκοπὸ ἢ καὶ δύο, σηκώνει τὰ μάτια του εἰς τὰ παράθυρα ἤτοὺς ἐξώστας καὶ κρατῶντας τὸ κασκέτο του εἰς τὰ χέρια περιμένει νά του ρίψουν κἄτι μέσα, ἂς εἶνε καὶ πεντάρα.

Ὅταν ὅσοι κάθηνται εἰς τὸ παράθυρον ἢ τὸν ἐξώστην εἶνε ἄσπλαγχνοι καὶ δέν του ρίψουν τίποτε, φορεῖ μὲ λύπην τὸ κασκέτο του καὶ φεύγει πικραμένος.

Ὅταν καμμιὰ φορὰ εἶνε εὐχαριστημένος, ὅταν ἔχῃ λάβῃ καλὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τότε παίζει φαιδρὰ κομμάτια, πόλκες ἢ καδρίλλιες, καὶ τὰ παιδιά που ἀκοῦνε τὸ σκοπὸ πιάνονται 'ς τὸ δρόμο ἢ καὶ ἐπάνω 'ς τὰ σπίτια καὶ χορεύουν μὲ χαρά. Ὅταν ὅμως εἶνε λυπημένος, τότε παίζει μόνον λυπηρὰ κομμάτια· στενάζει; λές, καὶ κλαίει μὲ τὸ ὄργανό του.

Μίαν ἡμέραν ἦτο πολὺ λυπημένος καὶ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Χαρικλείας. Τί πόνο εἶχε μέσα τὸ τραγοῦδί του ! Ἡ Χαρίκλεια που ἦτο 'ς τὸ παράθυρο ἐνιωθε κἄτι 'ς τὴν καρδιά της· ἐνοιωθε νὰ δακρύζουν τὰ μάτια της. Σὲ λίγο ἦλθε καὶ ἡ ἀδελφή της καὶ ἡ μητέρα της μὲ τὸ μικρό.

— Ὁ καϊμένος ! εἶπεν ἡ Χαρίκλεια· θὰ συλλογίζεται τὰ παιδιά τού που εἶνε μακρυά· ἴσως δὲν ἔχει στείλῃ τίποτε καὶ πεινοῦν. Μητέρα, μοῦ δίδεις τὴν ἄδειαν νὰ κάμω κἄτι ;

— Τί, κόρη μου ;

— Νὰ μαζέψω ἀπ' ὅλους ἀπὸ εἴκοσι λεπτά.

— Πήγαινε, Χαρίκλειά μου.

Ἡ κόρη ἔτρεξε· ἔλαβε ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν ἀδελφόν της, τὴν ἀδελφήν της, τὴν μητέρα της εἴκοσι λεπτά, καὶ ἔβαλε καὶ τὰ ἰδικά της. Κρατεῖ τὴν δραχμὴν καὶ περιμένει νὰ τελειώσῃ τὸ κομμάτι.

Ἦλθε ἡ ὥρα· ὁ ξένος ἔβγαλε τὸ κασκέτο καὶ κυττάζει μὲ συγκινημένον βλέμμα.

Ἡ Χαρίκλεια τοῦ ῥίπτει μέσα τὴν δραχμήν.

Τὸ βλέμμα τοῦ μουσικοῦ εἶνε γεμᾶτο χαράν· κυττάζει μὲ εὐγνωμοσύνην τὰς εὐαισθήτους ψυχάς που ἐσυμπόνεσαν τὴν δυστυχίαν του.

Καὶ παίζει ἕνα κομμάτι γεμᾶτο αἴσθημα, γεμᾶτο εὐγνωμοσύνην. Κάθε τόνος του θαρρεῖς πως ἔλεγε γλυκὰ γλυκά: «Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, πονετικὲς καρδιές.»

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 198]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς δύο πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐγνωρίσαμεν ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ταύτης, τὸν Φιλήτορα καὶ τὴν σύζυγόν του.

Δύο ἔτη παρῆλθον.

Οὔτε ἡ χαρὰ οὔτε ὁ πλοῦτος βασιλεύει πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πωματοποιοῦ, τὴν ἄλλοτε τόσον φαιδρὰν καὶ τόσον εὐπρεπῆ.

Τὰ ἔπιπλα δὲν λάμπουν πλέον ὡς ἄλλοτε· εἰς τὴν θύραν μάλιστα εἶνε κολλημένη γνωστοποίησις διὰ τῆς ὁποίας ἀναγγέλλεται ὅτι μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὰ ἔπιπλα τῆς οἰκίας τοῦ Φιλήτορος θὰ πωληθῶσι.

Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν;

Πολλὰ πράγματα. Ἐν πρώτοις μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δύο παιδίων, βαθυτάτη λύπη κατέλαβε τὸν Φιλήτορα, ἥτις μετεβλήθη μετ' ὀλίγον εἰς ἀποθάρρυνσιν.

Ἔτι δὲ ἱδρύθη καὶ ἄλλο κατάστημα πωματοποιίας, τὸ ὁποῖον ἔκαμνεν εἰς αὐτὸν φοβερὸν ἀνταγωνισμόν. Ἔπρεπε τώρα καὶ καλλίτερον καὶ ταχύτερον νὰ ἐκτελῶνται αἱ παραγγελίαι. Πρὸς τοῦτο ὁ Φιλήτωρ εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην μιᾶς μηχανῆς, ἀλλ' ἔλειπον πρὸς ἀγορὰν αὐτῆς τ' ἀναγκαιοῦντα χρήματα. Πλὴν δὲ τούτων φοβερὸν δυστύχημα, ἐπελθὸν ἓν ἔτος περίπου μετὰ τὴν φυγὴν τῶν παιδίων, ἐπεδείνωσε τὴν κατάστασιν· πλοῖον φορτωμένον διὰ λογαριασμὸν τοῦ Φιλήτορος μὲ φλοιὸν φελλοῦ, ἐναυάγησεν ὀλίγα μίλια μακρὰν τοῦ Ἀλγερίου, καὶ τὸ φορτίον ἀπωλέσθη ὁλόκληρον.

Τὸ ναυάγιον τοῦτο ἐκέφερε σπουδαιοτάτην ζημίαν εἰς τὸν δυστυχῆ Φιλήτορα, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξήντλησε τὰς οἰκονομίας του.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐργασία δὲν ἔβαινε πλέον καλῶς, ἐπῆλθεν ἡ πτωχεία, μετ' αὐτὴν δὲ ἡ ἀσθένεια, ἡ θλιβερὰ σύντροφος τῶν δυστυχῶν καὶ λυπημένων.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην.

Τί ἦτο ἡ νόσος του; ἀπὸ τί ἔπασχε;

Οἱ ἰατροὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαγνώσωσι καὶ καθορίσωσιν ἀκριβῶς τί εἶχε. Ἡ ἀσθένεια ἐνεῖχε πολλὰ πράγματα, λύπην, ἀποθάρρυνσιν, πρὸς τὰς ὁποίας συνενοῦντο καὶ αἱ στερήσεις, ὅλα δὲ μαζὶ ἐπέφερον τὸν μαρασμόν.

Ὁ ἰατρὸς τὸ εἶχε σχεδὸν ἐννοήσῃ· διὰ τοῦτο ἀφήσας τὸν ἀσθενῆ περισσότερον ἀκόμη ἐξηντλημένον ἀπὸ τὴν προτεραίαν, εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Ἀναστασίαν, ἡ ὁποία τὸν ἠρώτα ἀγωνιωδῶς·

— Διὰ νὰ συνέλθῃ τῷ χρειάζεται μία γλυκεῖα συγκίνησις· κάτι που νὰ τῷ προξενήσῃ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ὁ ἰατρὸς εἰπὼν ταῦτα ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἀπῆλθε.

Βαθέως περίλυπος ἡ κυρία Ἀναστασία ἐπανῆλθε πλησίον τῆς κλίνης τοῦ ἀγαπητοῦ ἀσθενοῦς.

— Τῷ χρειάζεται γλυκεῖα συγκίνησις!

Εὔκολον ἦτο νὰ το λέγῃ τις· ἀλλὰ πῶς νὰ προέλθῃ ἡ γλυκεῖα αὕτη συγκίνησις;

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἔμελλον νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίᾳ τὰ ἔπιπλά των· μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, καὶ προτήτερα ἀκόμη, ἔπρεπε νὰ ζητήσωσι κανὲν ἐλεεινὸν δωμάτιον εἰς μίαν ἐκ τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων συνοικιῶν τῆς Μασσαλίας.

Αὐτὰς τὰς συγκινήσεις ἔμελλε νὰ αἰσθανθῇ ὁ Φιλήτωρ· πᾶν ἄλλο δὲ ἦσαν ἡ γλυκεῖαι.

Ἐν ᾧ δὲ ἦτο βυθισμένος εἰς τὸν νοσηρὸν ὕπνον του ὁ σύζυγός της, ἡ κυρία Ἀναστασία καθημένη ἐπὶ καθίσματος παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς παρεδίδετο εἰς συλλογισμούς.

Ἐνεθυμεῖτο τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἔγινε σύζυγος τοῦ Φιλήτορος, καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν διῆλθον κατ' ἀρχὰς διῆγον κἄπως δυσχερεῖς ἡμέρας, ἔπειτα δὲ διὰ τῆς ἐντίμου καὶ ἀκαταπαύστου ἐργασίας ἡ ἄνεσις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των. Τὸ μόνον τέκνον τὸ ὁποῖον ἀπέκτησαν ἀπέθανεν· ἀλλ' ἐπειτά το ἀντικατέστησαν δύο ἀντὶ ἑνός.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀπῆλθον!...

Πλησίον της ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ Καναδῆς κρατῶν μεταξὺ τῶν ποδῶν του τὸ ρύγχος του.

Ἔξαφνα ὁ Φιλήτωρ ἐπαννηγέρθη, τείνας δὲ τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ, εἶπε:

— Ἐκεῖ! ἐκεῖ!

— Θεέ μου! εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ἡ κυρία Ἀναστασία, ἤρχισε το παραμίλημα.

Καὶ ἡσύχως ἠθέλησε νὰ ἐπαναθέσῃ εἰς τὴν κλίνην τὸν σύζυγόν της.

Ἀλλ' ἐκεῖνος, μὲ δύναμιν τὴν ὁποίαν οὐδεὶς θὰ ἐφαντάζετο εἰς τὸ ἐξησθενημένον σῶμά του, ἀνθίστατο, τείνων δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ ἐπανελάμβανεν·

— Ἐκεῖ! ἐκεῖ!

Στηρίξας δὲ τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, προσεῖπε·

— Αὐτοὶ εἶνε· ἔρχονται ὀπίσω.

Ἡ κυρία Ἀναστασία ἔκλαιε νομίζουσα ὅτι οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἦσαν παραληρήματα σφοδροῦ πυρετοῦ· ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Καναδῆς ἀνετινάχθη δι' ἑνὸς πηδήματος, ὠσφράνθη τὸν ἀέρα καὶ ἐξέβαλεν ἰσχυρὰν ὑλακὴν καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχησε καὶ ὁ κωδωνίσκος. Ἡ κυρία Ἀναστασία τρέμουσα ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὠπισθοδρόμησεν ἔκπληκτος· ἀλλ' ἐπρόφθασε ν' ἀνοίξῃ τοὺς βραχίονάς της ὅπως ἐναγκαλισθῇ δύο παιδία, τὰ ὁποῖα μόλις ἀνεγνώρισε, διότι εἶχον πολὺ μεγαλώσῃ.

— Μητέρα! ὦ, μητέρα!

Ὁ Καναδῆς ἐσκίρτα πέριξ τοῦ Ἐλευθέρη καὶ τῆς Μυάνας, ἔλειχε τὰς χεῖρας καὶ τὰ πρόσωπά των, ἐκβάλλων ὑλακὰς χαρᾶς.

— Ἄχ, παιδιά μου, καϊμένα μου παιδιά!... Ἂν ὁ ἐρχομός σας εἰμποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν πατέρα σας!

— Νὰ σώσῃ τὸν πατέρα; Τί; ἄρρωστος εἶνε; ἠρώτησαν συγχρόνως ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα.

— Τόσον ἄρρωστος, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἀναστασία, ποῦ ἂν φανερωθῆτε ἐξαφνα ἐμπρός του εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ.

Ἀλλ' ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἀκούεται φωνὴ σταθερωτέρα ἤδη·

— Ἂν εἶνε τὰ παιδιά, πές τα νὰ ἐλθουν μέσα.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ περιέβαλλον διὰ τῶν βραχιόνων των τὸν τράχηλον τοῦ ἀσθενοῦς· ὁ δυστυχὴς Φιλήτωρ ἦτο ὠχρὸς καὶ ἰσχνός, ἀλλ' ἐφαίνετο ἀναζωογονούμενος ὑπὸ τῶν θωπείῶν των.

Αἱ ἀναιμικαὶ παρειαί του χρωματίζονται ὀλίγον. Καὶ αὐτὸς ἐναγγαλίζεται καὶ φιλεῖ τὸν Ἐλευθέρην καὶ τὴν Μυάναν, ἔπειτα δὲ ὡς νὰ κατεβλήθη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἀπεκοιμήθη ἡσύχως.

Τότε ἡ κυρία Ἀναστασία μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς διηγεῖται τὰ δυστυχήματα τὰ ὁποῖα ἐπῆλθον ἀλλεπάλληλα κατ' αὐτῶν.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ἔκπληξίν τη τὰ παιδία δὲν φαίνονται νὰ συγκινῶνται διόλου διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν γονέων των. Ἀλλ' ἀφ' οὗ παρετηρήθησαν μεταδίδοντα ἔκυψαν εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Ἀναστασίας καὶ εἶπον δύο τρεῖς λέξεις, ἡ δὲ κερίλυπος μορφὴ αὐτῆς ἀκτινοβολεῖ ἔξαφνα ἀπὸ ἔκπληξιν καὶ χαράν.

Ἔπειτα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας γίνεται καθαρισμὸς καὶ τακτοποίησις εἰς τὴν ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀσθενείας παραμελη θεῖσαν οἰκίαν· σχίζεται δὲ ἡ κακὴ ἐκείνη γνωστοποίησις διὰ τῆς ὁποίας ἐξετίθετο εἰς καταναγκαστικὴν πώλησιν τὰ ἔπιπλα.

Ἔπειτα δὲ μίαν ἡμέραν ἰσχυρὰ φορτηγὸς ἁμαξα ἐστάθη πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Φιλήτορος. Μετὰ πολλῶν προφυλάξεων κατεβιβάζεται μέγα κιβώτιον καὶ μεταφέρεται εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Τρεῖς ἡμέραι παρῆλθον· ὁ ἰατρὸς ἐπιτρέπει εἰς τὸν Φιλήτορα νὰ ἐγερθῇ.

Ἡ γλυκεῖα συγκίνησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἐκ τῆς θέας τῶν παιδίων, ἐπέφερε τὴν ἀνέλπιστον βελτίωσιν, ὡς εἶχε προείπῃ ὁ ἰατρός, ὁ δὲ πωματοποιὸς εὑρίσκεται εἰς ἀνάρρωσιν τώρα. Ἦτο ἀνοιξις καὶ ἡ φύσις εἶχεν ἤδη φορέσῃ τὴν

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑι ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Τώρα, εἰς τὰς διακοπάς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν «Διάπλασιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλῆ τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλληλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον; — Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἕκαστος

προσφέρονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπιστεύτως εὐθηνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ —ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—

οἱ ἑξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ **1ου, 3ου, 12ου, 13ου** καὶ **14ου** τόμου πρὸς **φρ. 2,50**—τοῦ **10ου φρ. 4**—καὶ τοῦ **2ου φρ. 10.**

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», **ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 192,** ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνακτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γερεθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. —Αἱ Διεταῖαι διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ.—Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. —Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβενσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγελλόμενα μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (*δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους*) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συσταθείσης, κατ' εὐθεῖαν: **Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον,**

Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. **Εἰς Ἀθήνας.**

τρασίνην στολήν της· ὁ Φιλήτωρ καθήμενος πλησίον τοῦ παραθύρου ἤκουε τὸν ἀπομακρυσμένον ἦχον τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας. Ἔξαφνα, φωνὴ προερχομένη ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου ἔφαλλεν ἐν γνωστόν του ᾆσμα·

θέλεις στουμπώματα καλά;
διάλεγε τὸ φελλό σου.

Ὁ πωματοποιὸς ἀνεσηκώθη βαθέως συγκεκινημένος.

— Ἡ φωνὴ τοῦ ἀλλοτινοῦ ἐργάτου μου! ἀναφωνεῖ.

Καὶ τὸ ᾆσμα ἐξακολουθεῖ, συνοδευόμενον ὑπὸ ἰδιαιτέρου τινὸς κρότου γνωστοτάτου εἰς τὸν Φιλήτορα.

— Θὰ ἔλεγε κάνείς πως ἐργάζονται κάτω, εἶπε.

Καὶ προσπαθεῖ νὰ προχωρήσῃ βήματά τινα διὰ τῶν τρεμόντων ποδῶν του. Ἀλλ' ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα εἰσορμοῦν εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ δὲ Φιλήτωρ στηριζόμενος ἐπ' αὐτῶν μεταβαίνει εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Ἡ κυρία Ἀναστασία τοὺς παρακολουθεῖ.

Ὁ Φιλήτωρ φθάσας εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος ἔμεινεν ἐνεὸς καὶ ἄφωνος.

Ὁ παλαιός του ἐργάτης κατεσκεύαζε πώματα διὰ τῆς τελειοτάτης τῶν μηχανῶν, ἐκείνης τὴν ὁποίαν πρὸ τόσου χρόνου, ἀλλὰ ματαίως, ὠνειροπόλει.

— Καλημέρα, κύριε Φιλήτωρ, εἶπεν ἁπλῶς, ὡς νὰ εἶχεν ἴδῃ χθὲς τὸν ἐργοστασιάρχην του.

Ἀλλ' ὁ πωματοποιὸς δὲν ἤκουσε.

Τρελλὸς ἐκ χαρᾶς, μὴ πιστεύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὥρμησε καὶ ἔψαυσε τὴν μηχανὴν διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὠνειρεύετο. Παρὰ τὴν μεγάλην ἀδυναμίαν του ἠθέλησε νὰ κατασκευάσῃ ἰδιοχείρως ὀλίγα πώματα.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα, εὐτυχεῖς ὅσον καὶ ἐκεῖνος, τὸν παρετήρουν.

— Ἰδική μου εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Φιλήτωρ... ἀλλὰ πῶς; ποῖος...

— Τὰ παιδιά μας τὴν ἔφεραν! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀναστασία μετὰ δακρύων. Τώρα πλέον δὲν φοβούμεθα τὴν χρεωκοπίαν καὶ τὴν δυστυχίαν.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα διηγήθησαν τότε ὅλας τὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των περιπετείας των.

Δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ ἐπανέλθωσι τόσον ταχέως, ἰδίως δὲν ἤλπιζον νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔδωκαν εἰς ἑαυτοὺς ὅτε ἀνεχώρησαν κρυφίως ἐκ τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον εὕρῃ στέγην καὶ ἄρτον. Ἀλλὰ κατ' ἀνέλπιστον εὔνοιαν τῆς τύχης, ὁ λαχνὸς τοῦ λαχείου, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ἐλευθέρης, ἐκέρδισε δέκα χιλιάδας φράγκων.

— Γυναῖκα! εἶπεν ἔξαφνα ὁ Φιλήτωρ, μὲ φωνὴν δακρύβρεκτον, ξεύρεις πως καὶ οἱ δυό μας ἐπετύχαμε εἰς τὰ παιδιά που ἐπήραμε;

Καὶ ἡ κυρία Ἀναστασία ἀπήντησεν ἡσύχως·

— Ναί, εὑρήκαμε δυὸ χρυσὲς καρδιές!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τρεῖς ψευδολόγοι εἶχον μίαν πήτταν καὶ συνεφώνησαν νὰ κοιμηθοῦν καὶ ὅστις ἴδῃ τὸ καλλίτερον ὄνειρον ἐκεῖνος νὰ φάγῃ τὴν πήτταν.

Ὅταν ἐξύπνησαν, ὁ μὲν πρῶτος εἶπεν:

— *Πιστεύσατέ με, βρὲ ἀδέρφια, εἶδα ὅτι εὑρισκόμην εἰς τὸ ἕβδομον στρῶμα τοῦ οὐρανοῦ!*

— Καὶ ἐγώ, βρὲ παιδιά, εἶδα ὅτι εὑρισκόμην εἰς τὸ ἕβδομον στρῶμα τῆς γῆς! εἶπεν ὁ δεύτερος.

— Καὶ ἐγώ, λέγει ὁ τρίτος, ἄμα εἶδα τὸν ἕνα ἐκεῖ ἐπάνω καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖ κάτω, ἐσυλλογίσθηκα ὅτι ἡ πήττα θὰ ξυνίσῃ ὅως νὰ γυρίσετε, καὶ ἐσηκώθηκα καὶ την ἔφαγα μόνος μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουρείου Ἵππου

* * *

Ὁ Κώστας διδάσκει τὸν μικρούλην του ἀδελφὸν ἀριθμητικήν.

— Ἐὰν ἀπὸ δέκα ἀφαιρέσω 7, τί πρᾶξις γίνεται;

— Πρόσθεσις.

— Ὄχι, καλέ· ἄκουσε ἐδῶ: Ὅταν ἔχεις 10 καρύδια καὶ σοῦ πάρω τὰ 7, ἡ πρᾶξις αὐτὴ τί λέγεται;

— Κλοπή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ τῆς Μυτιλήνης

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 1 Αὐγούστου ἑ. ἐ.

561. Συλλαβόγριφος.

Καὶ δεξιὰ μὲ βλέπεις πλὴν καὶ ἀριστερά.
Ἂν μ' ἀκρωτηριάσῃς θὰ γίνω παγερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βοσπόρου.

562. Αἴνιγμα.

Δὲν ἔχει οὔτε κρέας οὔτε κόκκαλα καὶ ὅμως ἔχει πέντε δάκτυλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανοπέπλου Νύμφης.

563. Ἐρώτησις.

Ποῖος εἶνε αὐτός πού τον τραβῶ καὶ με τραβᾷ καὶ τον παίρνω καὶ με παίρνει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

564. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατωτέρω ἐπιγραφῆς;

ΝΕΤΗΤΙ
ΥΤΟΡΣΕ
ΟΚΝΑΑΧ
ΝΙΟΕΓΑ
ΙΤΥΠΑΗ

Ἐστάλη ὑπὸ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

565. Κυβόλεξον.

Σχηματίσον κυβόλεξον τοῦ ὁποίου μία ἐκ τῶν πέντε νὰ εἶνε ἡ λέξις *λαγώς*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς.

566. Ἀστήρ.

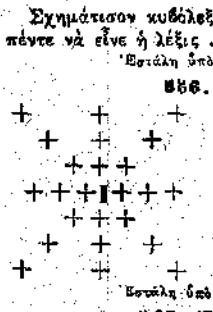

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτιον ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται καθέτως μία τῶν Νυμφῶν, ὁριζοντίως πατὴρ θεοσεβοῦς Τρῳὸς καὶ διαγωνίως μήτηρ προδότου καὶ χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Γῃηλάντου.

567. Πρόβλημα.

Νὰ εὑρεθῇ τετραψήφιος ἀριθμὸς ἔχων τὰς ἑξῆς ἰδιότητας: τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων αὐτοῦ εἶνε 14· ἐὰν γραφῶσι τὰ ψηφία αὐτοῦ κατ' ἀντίστροφον τάξιν, αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς κατὰ 369· τὸ ἄθροισμα τῶν ἄκρων ψηφίων ἰσοῦται τῷ ἀθροίσματι τῶν μέσων· ἐὰν δὲ τὰ μεσαῖα ψηφία ἀντιμετατεθῶσιν ὁ ἀριθμὸς ἐλαττοῦται κατὰ 630.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τὰκ.

568. Κεκρυμμένη καρυκεία.

Μικρὰ ἀνθύλλια εἰς τὸν ἀγρὸν φυτευμένα, θὰ χαθῆτε διότι ἤρχισεν ἤδη ἡ βροχὴ ῥαγδαιοτάτη καὶ μεθ' ὁρμῆς κόπτει τὰ τρυφερά σας ἄνθη· ἐὰν ηὐρίσκεσθε εἰς τὸν μέγαν πευκῶνα, οὔτε τὴν βροχὴν θὰ ἐφοβεῖσθε οὔτε τὸν ἄνεμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανοπέπλου Νύμφης.

569—570. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποιητῶν

1. Ὁ Πολύδωρος ἦτο βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
2. Πόλεμος ἔνδοξος εἶνε προτιμότερος ἀπὸ αἰσχρὰν εἰρήνην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

571—572. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *τυρὸς* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ἄρτος*.
2. Τὸ *γάλα* δι' 6 μεταμορφ νὰ γίνῃ *οἶνος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθλίου Ἀριστείδου.

573—577. Μαγικὴ δίφθογγος.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ μιᾶς διφθόγγου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Καρπός, καός, σῆψις, ἅρμα, ἄρκτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθλίου Ἀριστείδου.

578. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

1, Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Πόλις τῆς Θεσσαλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βόσπορου Κρίνου

579 Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεᾶς, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἀρχαῖος ἥρως. 4, Μία τῶν Νηρηΐδων. 5, Μελῳδικὸν πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παρθενικῆς Καρδίας

580 Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα *ἱστορικοῦ* πεδίου.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Πόλις τῆς Βαυαρίας. 3. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4, Ὄρη τῆς Ῥωσίας. 5, Ἱέρεια ἀρχαίου μαντείου 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7, Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

581. Ἐλλιποσύμφωνον.

Η—αιεια—α—αη—αυει
Ω—ο—υω—ο—υ—ααυει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ῥόδου

582. Φωνηεντόλιπον.

Μρκν πλσν-κ-πδτν-χρσν-στν-νδρπδν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σωτευμένου Πουλιοῦ

583. Γρῖφος.

Διὰ τίνος τρόπου δύναται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὁ κάτωθι κινεζικὸς γρῖφος;

Ον Πν σεν Φν Λν σιν Τν ρουν χαν τουν Εν Χν Τν Μν σαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς Νυκτός.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Μαΐου ἐ. ἔ.

446. Ἄνθρακ (ἄν, Θράξ). — **447.** Ἔρις, ρις.—**448.** Ὀλυμπιάς.—**449** ὁ οὐρανός.

450.

Α	**451**	ΝΑΥΣ (ΝΑ ΥΣτερῇ)
ΚΑΙ		ΑΙΜΑ (κΑΙ ΜΑλιστα)
ΛΑΡΟΣ		ΥΜΗΝ (τοΥ ΜΗΝυτοῦ)
ΙΟΣ		ΣΑΝΗ (ἐπείσθηΣΑΝ
Ε		Ἡσύχως.

452.

Π	Π	**453**	Κ
ΗΜΕΡΑ			ΘΩΣ
Ν	Ν		ΚΛΑΟΣ
ΕΛΑΙΑ			ΜΕΤΩΠΟΝ
Ι	Μ		ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ
ΟΞΙΝΑ			
Σ	Σ		

453. Ὁ κατὴρ του ἦτο 50 ἐτῶν, ὁ δὲ ἀδελφός του 24.—**455.** Ἡ φιλία λήγει ἔνθα ἡ δυσπιστία ἀρχίζει — **456—457.** 1, Ἤπειρος. 2, Ἀττική.—**458—459.** 1, *Ὄρος*, τόνος, τόπος, τύπος, Τύρος, *ταῦρος*.—2, *Λύκος*, λάκκος, λάθος, πάθος, πόθος πόρος, ὅρος, *ὄνος*. — **460—464.** Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος υ, ἡ δὲ σχηματιζομένη λέξις εἶνε: νοῦς.—**465—469.** 1. Κορυδαλός. 2, Κόσυφος. 3, Φασιανός. 4, Κίχλα. 5, Σεισούρα—**470.** ΜΑΡΑΘΩΝ {1. ΚΙΜων. 2, ΓΛΑυξ. 3, ΝΕΡων. 4, ΑΛΕΑνία. 5, ΚιμΩλος. 6, ΔαΝΙα}.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Βιβλία διὰ οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Βαϊτὰν Ζεράν ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρηδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Δ. Καταχουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα, Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκοτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Δημιδίου Ἐμμανουήλ* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν. Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συνανάστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρετοπώλης ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. 3,50

—— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

—— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐπτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεώς των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

Ἐν τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνδρέου Κωνσταντινίδου 1895—3717.